

On The Road

I first met Dean not long after my wife and I split up. I had just gotten over a serious illness that I won't bother to talk about, except that it had something to do with the miserably weary split-up and my feeling that everything was dead. With the coming of Dean Moriarty began the part of my life you could call my life on the road. Before that I'd often dreamed of going West to see the country, always vaguely planning and never taking off. Dean is the perfect guy for the road because he actually was born on the road, when his parents were passing through Salt Lake City in 1926, in a jalopy, on their way to Los Angeles. First reports of him came to me through Chad King, who'd shown me a few letters from him written in a New Mexico reform school. I was tremendously interested in the letters because they so naively and sweetly asked Chad to teach him all about Nietzsche and all the wonderful intellectual things that Chad knew. At one point Carlo and I talked about the letters and wondered if we would ever meet the strange Dean Moriarty. This is all far back, when Dean was not the way he is today, when he was a young jaillkid shrouded in mystery. Then news came that Dean was out of reform school and was coming to New York for the first time; also there was talk that he had just married a girl called Marylou.

One day I was hanging around the campus and Chad and Tim Gray told me Dean was staying in a cold-water pad in East Harlem, the Spanish Harlem. Dean had arrived the night before, the first time in New York, with his beautiful little sharp chick Marylou; they got off the Greyhound bus at 50th Street and cut around the corner looking for a place to eat and went right in Hector's, and since then Hector's cafeteria has always been a big symbol of New York for Dean. They spent money on beautiful big glazed cakes and cream puffs.

All this time Dean was telling Marylou things like this: "Now, darling, here we are in New York and although I haven't quite told you everything that I was thinking about when we crossed Missouri and especially at the point when we passed the Booneville reformatory which reminded me of my jail problem, it is absolutely necessary now to postpone all those leftover things concerning our personal lovethings and at once begin thinking of specific worklife plans..." and so on in the way that he had in those early days.

I went to the cold-water flat with the boys, and Dean came to the door in his shorts. Marylou was jumping off the couch; Dean had dispatched the occupant of the apartment to the kitchen, probably to make coffee, while he proceeded with his love-problems, for to him sex was the one and only holy and important thing in life, although he had to sweat and curse to make a living and so on. You saw that in the way he stood bobbing his head, always looking down, nodding, like a young boxer to instruc-

En el camino

Conocí a Dean poco después de que mi mujer y yo nos separásemos. Acababa de pasar una grave enfermedad de la que no me molestaré en hablar, exceptuado que tenía algo que ver con la casi insoportable separación y con mi sensación de que todo había muerto. Con la aparición de Dean Moriarty empezó la parte de mi vida que podría llamarse mi vida en la carretera. Antes de eso había fantaseado con cierta frecuencia en ir al Oeste para ver el país, siempre planeándolo vagamente y sin llevarlo a cabo nunca. Dean es el tipo perfecto para la carretera porque de hecho había nacido en la carretera, cuando sus padres pasaban por Salt Lake City, en un viejo trasto, camino de Los Angeles. Las primeras noticias tuyas me llegaron a través de Chad King, que me enseñó unas cuantas cartas que Dean había escrito desde un reformatorio de Nuevo México. Las cartas me interesaron tremendamente porque en ellas, y de modo ingenuo y simpático, le pedía a Chad que le enseñara todo lo posible sobre Nietzsche y las demás cosas maravillosas intelectuales que Chad sabía. En cierta ocasión, Carlo y yo hablamos de las cartas y nos preguntamos si llegaríamos a conocer alguna vez al extraño Dean Moriarty. Todo esto era hace muchísimo, cuando Dean no era del modo en que es hoy, cuando era un joven taleguero nimbado de misterio. Luego, llegaron noticias de que Dean había salido del reformatorio y se dirigía a Nueva York por primera vez; también se decía que se acababa de casar con una chica llamada Marylou.

Un día yo andaba por el campus y Chad y Tim Gray me dijeron que Dean estaba en una habitación de mala muerte del Este de Harlem, el Harlem español. Había llegado la noche antes, era la primera vez que venía a Nueva York, con su guapa y menuda Marylou; se aparearon del autobús Greyhound en la calle Cincuenta y doblaron la esquina buscando un sitio donde comer ashy se encontraron con la cafetería de Héctor, y desde entonces la cafetería de Héctor siempre ha sido para Dean un gran símbolo de Nueva York. Tomaron hermosos pasteles muy azucarados y bollos de crema.

Todo este tiempo Dean le decía a Marylou cosas como éstas:

—Ahora, guapa, estamos en Nueva York y aunque no te he dicho todo lo que estaba pensando cuando cruzamos Missouri y especialmente en el momento en que pasamos junto al reformatorio de Booneville, que me recordó mi asunto de la cárcel, es absolutamente preciso que ahora pospongamos todas aquellas cosas referentes a nuestros asuntos amorosos personales y empecemos a hacer inmediatamente planes específicos de trabajo... —Y así seguía del modo en que era aquellos primeros días.

Fui a un cuchitril con varios amigos, y Dean salió a abrimos en calzoncillos. Marylou estaba sentada en la cama; Dean había despachado al ocupante del apartamento a la cocina, probablemente a hacer café, mientras él se había

Sur la route

J'ai connu Dean peu de temps après qu'on ait rompu ma femme et moi. J'étais à peine remis d'une grave maladie dont je n'ai rien à dire sinon qu'elle n'a pas été étrangère à cette lamentable et déprimante rupture, à mon impression que tout était foutu. Avec l'arrivée de Dean Moriarty commença le chapitre de ma vie qu'on pourrait baptiser «ma vie sur la route». Auparavant j'avais souvent rêvé d'aller dans l'Ouest pour voir le pays, formant toujours de vagues projets que je n'exécutais jamais. Pour la route Dean est le type parfait, car il y est né, sur la route, dans une bagno le, alors que ses parents traversaient Salt Lake City en 1926 pour gagner Los Angeles. Les premiers échos que j'ai eus de lui me vinrent de Chad King, qui me montra des lettres que Dean avait écrites dans une maison de correction du Nouveau-Mexique. Je fus prodigieusement intéressé par ces lettres dans lesquelles, avec tant de naïveté et de gentillesse, il demandait à Chad de tout lui apprendre sur Nietzsche et les autres choses merveilleuses que Chad connaissait. A l'occasion, Carlo et moi nous parlions de ces lettres: pourrions-nous jamais rencontrer l'étrange Dean Moriarty? Tout cela remonte bien loin, à l'époque où Dean n'était pas encore le type qu'il est devenu, où il était un gosse en cage tout enveloppé de mystère. Puis la rumeur courut que Dean était sorti de sa maison de correction et qu'il venait à New York pour la première fois; on disait aussi qu'il venait de se marier avec une fille nommée Marylou.

Un jour où je traînais sur le campus, Chad et Tim Gray me dirent que Dean s'était installé dans un meublé minable de East Harlem, le quartier espagnol d'Harlem. Dean était arrivé la nuit précédente, venant pour la première fois à New York, avec sa belle petite poule délu-rée, sa Marylou; ils descendirent de l'autocar Greyhound à la Cinquantième rue et, se baladant dans le quartier à la recherche d'un endroit où manger, ils tombèrent sur la cafetería d'Héctor qui, depuis lors, est toujours restée un haut lieu de New York pour Dean. Ils se payèrent de belles pâtisseries glacées dans le sucre et des choux à la crème.

Tout ce temps, Dean tenait à Marylou des discours de ce genre: «Maintenant, chérie, nous voici à New York et, bien que je ne t'aie pas vraiment dit tout ce qui me venait à l'esprit quand nous avons traversé le Missouri et en particulier quand nous sommes passés près du pénitencier de Booneville qui me rappelait mes petites affaires de prison, il nous faut absolument maintenant remettre à plus tard l'examen de ce que nous n'avons pas encore débrouillé de nos sentiments personnels et méditer pour commencer sur des plans précis de vie laborieuse...» et ainsi de suite, sur le ton qu'il prenait en ces temps héroïques.

J'allai jusqu'au meublé minable avec les copains et Dean vint nous ouvrir en caleçons. Marylou sortait du lit; Dean avait expédié le locataire de l'appartement à la cuisine, sans

Sulla strada

La prima volta che incontrai Dean fu poco tempo dopo che mia moglie e io ci separammo. Avevo appena superato una seria malattia della quale non mi prenderò la briga di parlare, senonché ebbe qualcosa a che fare con la triste e penosa rottura e con la sensazione da parte mia che tutto fosse morto. Con l'arrivo di Dean Moriarty ebbe inizio quella parte della mia vita che si potrebbe chiamare la mia vita lungo la strada. Prima di allora avevo spesso sognato di andare nel West per vedere il continente, sempre facendo piani vaghi e senza mai partire. Dean è il tipo perfetto per un viaggio perché nacque letteralmente per la strada, quando i suoi genitori passarono da Salt Lake City, nel 1926, in un vecchio macinino, diretti a Los Angeles. Le prime notizie su di lui mi furono date da Chad King, che mi aveva fatto vedere alcune sue lettere scritte in un riformatorio del New Mexico. M'interessai enormemente a quelle lettere perché chiedevano a Chad in modo così ingenuo e dolce di insegnarli ogni cosa su Nietzsche e tutti i meravigliosi argomenti intellettuali che Chad conosceva. A un certo punto Carlo e io parlammo delle lettere e ci chiedemmo se avremmo mai conosciuto quello strano Dean Moriarty. Tutto ciò accadeva molto tempo fa, quando Dean non era quello che è oggi, ma solo un giovane carcerato avvolto di mistero. Poi arrivò la notizia che Dean era uscito dal riformatorio e stava venendo a New York per la prima volta; si diceva anche che avesse appena sposato una ragazza di nome Marylou.

Un giorno stavo bighellonando per la Città Universitaria e Chad e Tim Gray mi dissero che Dean abitava in un appartamento senza acqua calda corrente nell'East Harlem, la Harlem spagnola. Dean era arrivato a New York la notte precedente per la prima volta, con Marylou, la sua bella e vivace pollastrella; erano scesi dall'autobus della Greyhound nella 50ma Strada, e avevano girato l'angolo in cerca di un posto per mangiare ed erano entrati difilato da Hector, e da allora in poi la rosticceria di Hector era sempre stata per Dean un grande simbolo di New York. Avevano speso parecchi soldi in grossi bellissimi dolci con la ghiaccia e in bombe alla crema. Tutto questo tempo Dean andava dicendo a Marylou cose del genere: "Dunque, tesoro, eccoci qua a New York e anche se non ti ho detto proprio tutto quello che avevo in mente quando attraversammo il Missouri e specialmente nel momento in cui siamo passati davanti al riformatorio di Booneville che mi ricordava il mio problema carcerario, ora è assolutamente necessario posporre tutte quelle cose sorpassate concernenti i nostri personali affari amorosi e cominciare immediatamente a pensare a specifici progetti di vita lavorativa..." e così via nel modo che gli era solito in quei primi tempi. Andai con i ragazzi all'appartamento senza acqua calda, e Dean si fece sulla porta in mutande. Marylou stava balzando giù dal divano; Dean aveva spedito in cucina l'altro inquilino dell'appartamento, probabilmente a

Úton

Nem sokkal azután ismerkedtem meg Deannel, hogy az asszonnyal különmentünk. Súlyos nyavalyából lábaltam kifelé – nem is részletezem most. Keserves huzakodásainknak is köze lehetett hozzá, elég annyi, s hogy az érzésem az volt, pusztul a világ. Dean Moriarty felbukkanásával új életem kezdődött. Nevezhetném akár úti életemnek. Szövögettem régebben is olyan álmokat, hogy majd nekivágok Nyugatnak, és megismerem az országot, de a tervezésből csak nem lett semmi. Úti élethez viszont Deannel jobb társat nem is választhatam volna, mivel Dean maga is úton született, egy tragacsban, amikor szülei 1926-ban Salt Lake Cityn utaztak át Los Angeles felé. Először Chad Kingtől hallottam Dean felől. Új-mexikói javítóintézetből irt leveleket mutatta. Borzasztóan érdekeltémért szent együgyűen nyaggatta Chadet, hogy mindent írjon meg Nietzsche-ről meg a többi értelmiségi főgennyekről, amit csak tud. Tűnődünk is, amikor a leveleket forgattuk Chaddel, hogy látjuk-e valaha színről színre ezt a furi Dean Moriartyt. Akkor persze Dean még más volt, a növendék börtöntöltelék számát szaporította, és titokzatosnak láttuk. Aztán megtudtuk, hogy kikerült a javítóból, és jön megnézni New Yorkot. Azt is rebesgették, hogy épp most vett el egy Marylou nevű leányzót.

Egy szép nap az egyetem táján lődörgök, s hallom ám Chadtól meg Tim Gray-tól, hogy Dean már Kelet-Harlemban, a spanyol Harlemban lakik folyó-hidegvizes lakásban. Előző este érkezett a hegyes-begyés kis pipijével, Marylouval, és alighogy leszálltak az Ótvededik utca sarkán a távolsági buszról, máris Hectorhoz vágódtak be falni valamit – Hector büfögője Dean szemében azóta is cégére maradt New Yorknak –, és szórták a pénz mázas nagy tortákra meg habcsókra.

Közben Dean ilyeneket mondott Marylounak: – Látod, szivi, itt vagyunk New Yorkban, és igaz, hogy nem ismertettem mindent, ami a fejemben megfordult, miközben Missourin átutaztunk, de főként a booneville-i javítóintézet láttán támadt személyes gondolataimat nem adtam elő, viszont most a múltra és idillekre fátylat borítunk, mert azonnal neki kell látni a dolgos élet hogyanjának kimunkálásához... – már ahogy akkoriban, eleinte magyarázón.

Elmentem a sráccokkal a folyó-hidegvizes héderbe. Dean nyitott ajtót gatyában. Marylou a heverőről ugrott le. Dean a héder főbérőjét kizavarhatta a konyhába, alighanem hogy főzzön kávé, amíg ő a hogyan kimunkálásán dolgozik, mert ő neki az egyetlen tanulmányozásra méltó kérdés a nemi kérdés, habár a két kezét könyéig le kell dolgoznia a kegyetlen kenyérharcban, és így tovább. Ki is néztem belőle, ahogy állt, és leszegett fejjel bólogatott, mint a kezdő ökölvívók az edző tanácsaira, mintha emlékezetébe akarna véteni minden szót, és kismillió igennel meg perszehoggyal tódít hozzá. Deant először afféle korai Gene Autrynak láttam – kisportolt volt, fűrge, kék szemű, oklahomai beszédű –, a

Lorem ipsum

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Nam cursus. Morbi ut mi. Nullam enim leo, egestas id, condimentum at, laoreet mattis, massa. Sed eleifend nonummy diam. Praesent mauris ante, elementum et, bibendum at, posuere sit amet, nibh. Duis tincidunt lectus quis dui viverra vestibulum. Suspendisse vulputate aliquam dui. Nulla elementum dui ut augue. Aliquam vehicula mi at mauris. Maecenas placerat, nisl at consequat rhoncus, sem nunc gravida justo, quis eleifend arcu velit quis lacus. Morbi magna magna, tincidunt a, mattis non, imperdiet vitae, tellus. Sed odio est, auctor ac, sollicitudin in, consequat vitae, orci. Fusce id felis. Vivamus sollicitudin metus eget eros.

Pellentesque habitant morbi tristique senectus et netus et malesuada fames ac turpis egestas. In posuere felis nec tortor. Pellentesque faucibus. Ut accumsan ultricies elit. Maecenas at justo id velit placerat molestie. Donec dictum lectus non odio. Cras a ante vitae enim iaculis aliquam. Mauris nunc quam, venenatis nec, euismod sit amet, egestas placerat, est. Pellentesque habitant morbi tristique senectus et netus et malesuada fames ac turpis egestas. Cras id elit. Integer quis urna. Ut ante enim, dapibus malesuada, fringilla eu, condimentum quis, tellus. Aenean porttitor eros vel dolor. Donec convallis pede venenatis nibh. Duis quam. Nam eget lacus. Aliquam erat volutpat. Quisque dignissim congue leo.

Mauris vel lacus vitae felis vestibulum volutpat. Etiam est nunc, venenatis in, tristique eu, imperdiet ac, nisl. Cum sociis natoque penatibus et magnis dis parturient montes, nascetur ridiculus mus. In iaculis facilisis massa. Etiam eu urna. Sed porta. Suspendisse quam leo, molestie sed, luctus quis, feugiat in, pede. Fusce tellus. Sed metus augue, convallis et, vehicula ut, pulvinar eu, ante. Integer orci tellus, tristique vitae, consequat nec, porta vel, lectus. Nulla sit amet diam. Duis non nunc. Nulla rhoncus dictum metus. Curabitur tristique mi condimentum orci. Phasellus pellentesque aliquam enim. Proin dui lectus, cursus eu, mattis laoreet, viverra sit amet, quam. Curabitur vel dolor ultrices ipsum dictum tristique. Praesent vitae lacus. Ut velit enim, vestibulum non, fermentum nec, hendrerit quis, leo. Pellentesque rutrum malesuada neque.

Nunc tempus felis vitae urna. Vivamus porttitor, neque at volutpat rutrum, purus nisi eleifend libero, a tempus libero lectus feugiat felis. Morbi diam mauris, viverra in, gravida eu, mattis in, ante. Morbi eget arcu. Morbi porta, libero id ullamcorper nonummy, nibh ligula pulvinar metus, eget consectetur augue nisi quis lacus. Ut ac mi quis lacus mollis aliquam. Curabitur iaculis tempus eros. Curabitur vel mi sit amet magna malesuada ultrices. Ut nisi erat, fermentum vel, congue id, euismod in, elit. Fusce ultricies, orci ac feugiat suscipit, leo massa sodales velit, et scelerisque mi tortor at ipsum. Proin orci odio, commodo ac, gravida non, tristique vel, tellus. Pellentesque nibh li-

El seu nom veritable era Jean-Louis Lebris de Kérouac, descendent de canadencs francòfons. No va aprendre a parlar anglès fins a sis anys. Jack Kerouac aviat va destacar com a esportista practicant futbol americà, obtingué una beca per a la Universitat de Columbia de Nova York. Malgrat això, una lesió a la cama i una baralla amb el seu entrenador van frustrar la seva carrera, per la qual raó es va enrolar a la marina mercant. Quan estava a terra escrivia.

Es va instal·lar a la ciutat de Nova York, on va conèixer els altres membres de la Generació beat, com Allen Ginsberg, Neal Cassady i William S. Burroughs. Va passar diversos anys a mirar de trobar un estil propi, que finalment va anomenar prosa espontània o «*kick-writing*». Quan li demanaven el seu parer sobre l'escriptura, no s'esforçava a fer diferències entre la prosa i la poesia. Sostenia que les seves idees

s'aplicaven tan a l'un com l'altre gènere, l'espontaneïtat com a mètode traspassava els límits de les formes de l'escriptura. Li agradava de dir que quan estava treballant en una novel·la cada paràgraf era un poema dintre d'un text estès que surava en el mar de la llengua anglesa. *Na cestě* - objejuje se zde jeho častý motiv - touláni. Lze říci, že je to cesta od tahu k tahu. Je psáno jako odpověď na otázku Joan Andersové,

co vlastně na cestě po Spojených státech dělali. Tento román údajně napsal během tří týdnů na 30 metrovou roli japonského kreslicího papíru, bez jakéhokoli členění na odstavce, kapitoly a bez interpunkčních znamének. 6 let pak trvalo, než dílo přepsal do podoby, ve které mohlo být vydáno. Toto dílo se stalo manifestem beatníků. Pojednává o začínajícím spisovateli jménem „Sal Paradise“ (paradise = ráj), který se svým přítelem Deanem toulá po

USA. Vyhledávají vzrušení, ve kterém hledají podstatu života. V postavách lze rozpoznat další beatníky. Kerouac blev født som Jean-Louis Lebris de Kerouac i Lowell i staten Massachusetts af fransk-amerikanske forældre. Faderen Leo-Alcide Kerouac og moderen Gabrielle-Ange Lévesque kom begge fra provinsen Quebec i Canada og var som mange andre fra Quebec af deres generation emigreret til USA for at finde arbejde.

Jack begyndte ikke at lære engelsk før 6-årsalderen. Hjemme talte han og forældrene Quebec-fransk. I en tidlig alder blev han mærket af storebroderen Gérards død, hvilket senere fik ham til at skrive bogen *Visions of Gerard*.

Som ung spillede han amerikansk fodbold på det lokale hold, og det førte til stipendier til Boston College og Columbia University. Kerouac brækkede benet det første år på universitetet og mistede derved stipendiet. Han flyttede sammen med en gammel kæreste, Edie Parker, i New York. Det var her, han mødte de mennesker, han skulle rejse verden rundt med, og som skulle optræde i mange af hans romaner, folk fra den såkaldte beatgeneration. Det var

f.eks. Allen Ginsberg, Neal Cassady, John Clellon Holmes, Herbert Huncke og William S. Burroughs. Han meldte sig til handelsflåden i 1942. I 1943 meldte han sig til marinen men blev afskediget under 2. verdenskrig pga. hans mentale tilstand – han led af »ligealdighed«.

Mit dem Ruhm begann auch Kerouacs Niedergang: Von der Kritik ignoriert, zerrissen und verlacht, von Fans verfolgt, die ständig mit ihm trinken und herumfahren wollten, seine Freunde Ginsberg und Burroughs irgendwo unterwegs, versank er zunehmend im Alkohol und flüchtete sich immer öfter in das Haus seiner Mutter. Die Rolle als *King of the Beats*, die ihm aufgedrängt wurde, stieß ihn immer mehr ab, weil seine Vorstellungen von

Literatur und einer unverfälschten, spontanen Schreibweise (spontane-ous prose) nicht verstanden wurden. Die Medien sahen nur junge Männer und Frauen, die ein Rumtreiberleben führten, Drogen nahmen und seltsamen Ideen von der Freiheit Amerikas anhängen. Bald schon war die Karikatur der Beats, der bongospielende Rumhänger und Kiffer im Ringelshirt mit Ziegenbart, in Filmen und Fernsehserien zu sehen. Man konnte für Partys „Beatniks“ buchen und dergleichen mehr. Die Kommerzialisierung dieser literarischen Jugendbewegung nahm überhand. Kerouac wurde immer verbitterter. Vor allem beachtete ihn die Literaturkritik weiterhin kaum oder tat seine Bücher als „Geschreibsel“ (Truman

Capote) ab. Kerouac litt weiter ständig unter Geldnot und zog mit seiner Mutter mehrfach von Florida an die Westküste und wieder zurück. Er trank ständig und baute körperlich sichtbar ab.

Kerouac vahistati samuti ja talle määrati kaitsjoni, mida tema isa polnud suuteline tasuma. Kerouac oli sunnitud vastu võtma Edie Parkeri pakkumise sõlmida abielu, misjärel tema pere tasuks kaitsjoni. Abielu sõlmiti vanglas ja pärast kaitsjoni tasumist Kerouac vabanes. Abielu lahutati aasta pärast. Hiljem abiellus Parker Burroughsiga. 1950. aasta novembris abiellus Kerouac ootamatult Joan Havertyga. 1951. aasta lõpul jättis Haverty Kerouaci maha ja lahutas.

1952. aasta veebruaris sünnitas ta tütre Janet, keda Kerouac omaks ei tunnista kuni 1961. aastani, mil vereanalüüs näitas, et ta oli siiski Janet'i isa. Janet oli Kerouaci ainus laps ja tänapäevaks on tema järeltuljev sugu välja surnud. Kerouac abiellus kolmandatki korda, nimelt Stella Sampasega. See abielu lõppes Kerouaci surmaga.

1957 ilmunud „Teel“ kirjeldab Kerouaci (raamatus Sal Paradise) matkast läbi USA ja Mehhiko koos Neal Cassadyga (Dean Moriarty). See on keskne biitpõlvkonda kirjeldav teos. Hiljem selgus, et ta alustas romaani kirjutamist prantsuse keeles ja hiljem kirjutas selle ümber inglise keeles.

Kerouac tahtis loobuda tavalisest elust ja ühiskonna survest, ta tutvus budismiga ja katsetas paljusid narkootikume.

1951. gada aprīlī slūžas nāca vaļā: dzima spontānais, nonstop rakstības veids. Rakstāmmašīnā tika ievērtis teletaipa papīra rullis (dabūts no glītā slepkavnieka Lušjena, kurš jau 1946. gadā iznāca no cietuma un iestājās kārtīgā, pastāvīgā darbā ziņu aģentūrā - īsta bitņiku no-devība!). Trijās nedēļās, dienu un nakti strādājot un spēcīnijas arbenzedrīnu, tapa romāns «Ceļā». Tā bija viena rindkopa, četrdesmit metrus gara, rakstīta ar mazāko iespējamā intervālu. (Nesen šis iespaidīgais mašīnraksts tika pārdots izsolē par 2,2 miljoniem dolāru.) Pro-tams, darbs tika pārstrādāts, vairākkārt

pārrakstīts uz «kārtīga» papīra. 1953. gadā par Džeku Keruaku ieinteresējās ietekmīgs izdevniecības Viking Press redaktors Malkoms Koulijs, kuram tomēr vajadzēja vēl trīs gadus, lai «nobriestu» Džeka Keruaka darba izdošanai. Šajā laikā romāns pēc viņa ieteikumiem kļuva pārskatāmāks, tika vienkāršota struktūra, izņemtas skarbās epizodes, kas prototipiem varētu draudēt ar tiesas darbiem, līdz beidzot 1957. gada vasarā romāns iznāca, un septembra sākumā The New York Times rakstīja: «Tāpat kā 1920. gados Hemingveja „Un saule lec“, vairāk nekā jebkurš cits romāns, uzskatāms par Zudušās pasaules vainagojumu, tā tagad jau it skaidri redzams, ka bitu paaudzes virsotne ir romāns “Ceļā». Rodio se u gradiću Lowellu, država Massachusetts. Do 6. godine nije znao ni riječi engleskog jezika. Kada je imao samo 4 godine umro mu je stariji brat Gerard, za kojega je bio jako vezan. Kasnije je vjerovao da ga brat gleda kao andeo čuvar, posvetivši mu zbirku pjesama „Vizije Gerarda“. Poznat je kao „Kralj bitinika“ ili „otac hipija“. Takve stvari ipak nije volio. U srednjoj školi bio je glavni sportaš, kao Al Bundy, te je dobio stipendiju za Sveučilište Columbia. No, posvađao se s trenerom i slomio nogu, pa mu je karijera završila. Na Sveučilištu je upoznao Allena Ginsberga i Williama Burroughsa, koji predvode beat generaciju. Kada je imao 24 godine, od raka

mu umire otac. Okušao se kao sportski novinar.

Odbacio je vrijednosti 1950-ih godina. Tražio je duhovno oslobođenje, a ta potraga je proizvela njegov najbolji rad, autobiografski roman „Na cesti“ (1957). Svoj treći roman smatrao je svojim najgorim. Objavio je niz djela, no razočaran njihovim nerazumijevanjem, povukao se u rodni gradić Lowell, mjesto iz kojeg je potekla Bette Davis.

De Beat Generation was een goede naam voor deze groep schrijvers. Er wordt gezegd dat hij de term bedacht heeft: *Beat* eerst naar aanleiding van het feit dat zij onderdrukt werden, en later om de term *Beatific* (gelukzalig) aan te duiden. Hun filosofie was die van ontdekkingsreizen en de aantrekkingskracht van het onbekende, het verbodene. Kerouac wilde het leven van de Amerikaanse reiziger vastleggen en ontwikkelde een spontane stijl van proza dat de essentie van beweging probeerde vast te leggen in een oneindige stroom rauwe gedachten en observaties. Zijn boek *On the Road* uit 1957 is hier het beste voorbeeld van. Hij schreef dit boek in minder dan 3 weken op een enorme rol papier van meer dan 40 meter lang. Kerouac is niet vaak van Amerikaanse bodem geweest omdat hij altijd dicht bij zijn familie wilde zijn. Uiteindelijk verhuisde hij terug naar Massachusetts nadat zijn moeder.

Samen met haar en zijn derde echtgenote Stella Sampas verhuisde Kerouac naar Florida waar het weer beter was voor de conditie van *Mémère*. De schrijver was in politiek opzicht uitgesproken conservatief geworden en moest niets hebben van de hippiecultuur die in de jaren '60 tot bloei kwam, onder andere geïnspireerd door *On The Road* en de Beat Generation.

Kerouac pisał przez cały czas, pomimo niewydania żadnej powieści aż do roku 1957, kiedy wydawnictwo Viking Press wydało jego najsłynniejszą książkę, *W drodze*. Ta najbardziej autobiograficzna książka opowiada o podróży po Stanach Zjednoczonych i Meksyku wraz z Nealem Cassadym (w książce jako Dean Moriarty). Powieść ta jest często określana jako sztandarowe dzieło powojennej, jazzowo-poetycznej, narkotycznej epoki Beat Generation. Kerouac napisał ją podczas sesji „spontanicznej prozy” (strumień świadomości), co pozwoliło mu stworzyć swój własny i niepowtarzalny styl. W pewnych kręgach był czczony jako główny i kultowy już pisarz Ameryki, a z całą pewnością uważano go za rzecznika Beat Generation.

Jego przyjaźń z Allenem Ginsbergiem, Williamem Burroughsem i George'em Whitmanem definiowała pokolenie. Kerouac jest również autorem scenariusza do „beatowego” filmu pt. *Pull My Daisy* (1958). W 1954 Kerouac odkrył *Biblię Buddyjską* autorstwa Dwighta Goddarda, która zapoczątkowała jego studia nad buddyzmem i pragnienie oświecenia. Niektóre doświadczenia z tego okresu znalazły swoje odbicie w książce *Włóczędzy Dharmy*, wydanej w roku 1958. Kerouac nawiązał bliskie stosunki z Alanem Wattsem (Arthur Wayne w powieści Kerouaca *Big Sur* oraz Alex Aums w *Desolation Angels*). Spotkał również słynnego japońskiego znawcę i propagatora zen, D.T. Suzukiego. Kerouac napisał *Wake Up*, biografię Siddharty Gautamy Buddy, która do dziś nie została opublikowana.

Jack Kerouac escreveu sua obra-prima “On The Road”, livro que seria consagrado mais tarde como a “Bíblia Hippie”, em apenas três semanas. O fôlego narrativo alucinante do escritor impressionou bastante seus editores. Jack usava uma máquina de escrever e uma série de grandes folhas de papel manteiga, que cortou para servirem na máquina e juntou com fita para não ter de trocar de folha a todo momento. Redigia de forma ininterrupta, invariavelmente sem a preocupação de cadenciar o fluxo de palavras com parágrafos.

O material bruto que chegou às mãos de Malcom Cowley, da editora Viking Press, em 1957, deu trabalho. Os rolos quilométricos de texto tiveram de ser

revisados, foram inseridos pontos e vírgulas e praticamente 120 páginas do original foram eliminadas. O estilo-avalanche de Jack tinha ainda um elemento intensificador. Ao contrário às idéias correntes, segundo as quais trabalhou em cima do livro sob o efeito de benzedrina, uma droga estimulante; Kerouac, em admissão própria, abasteceu seu trabalho com nada mais que café.

Romanele sale au ca temă aventura, stărilor erotice paroxistice și obsedante și prezintă lumea nocturnă și deprădăcinată a „vagabonzilor”, într-un limbaj improvizat, argotic, adecvat capriciilor imaginației. Poemele sale contestă valorile pragmatice ale societății de consum.

Rodio se u gradiću Lowellu, država Massachusetts. Do 6. godine nije znao ni riječi engleskog jezika. Kada je imao samo 4 godine, umro mu je stariji brat Gerard za kojeg je bio jako vezan. Kasnije će vjerovati da ga brat gleda kao anđeo čuvar, posvetivši mu zbirku pjesama „Vizije Gerarda”. Poznat je kao „Kralj bitinika” ili „otac hipija”. Takve stvari nije volio. Puno je pio. U srednjoj školi bio je glavni sportaš, kao Al Bundy, i dobio je stipendiju za sveučilište Columbia. No, posvađao se sa trenerom, i sloomio nogu, pa mu je karijera završila. Na sveučilištu je upoznao Allena Ginsberga i Williama Burroughsa, koji predvode beat generaciju. Kada je imao 24 godine, od raka mu umire otac. Okušao se kao sportski novinar.

Han var en företrädare för Beat Generation tillsammans med vännen och författaren John Clellon Holmes, och de mer välkända poeterna Neal Cassady och Allen Ginsberg. Kerouac skrev romanen *On the Road*, 1957 (*På drift*, 1959) som skildrar rebelliska ungdomar som försöker uppnå extas genom droger, sex och jazzmusik.

1950-luvulla Yhdysvallat koki nopeaa muutosta. Tähän sisältyi kasvava yksityiskoulutus ja esikoulu-punkialueiden synty ja niissä elävien elämäntapa. Tällaista vastaan Kerouac kirjoitti. Hän halusi irtautua tavallisesta elämästä ja yhteiskunnan asetamista paineista, tutkia elämää ja sen tarkoitusta. Hän tutustui buddhismiin ja teki kokeiluja erilaisilla päihteillä. Hänen ystäväpiirinsä koostui ihmisistä, joilla oli samat elämäntavat ja aatteet, kuin hänellä itsellään. Tuhoava elämäntapa viehätti Kerouacia vaikka hän välillä oli valmis luopumaan siitä. Hän kuoli liian alkoholinkäytön seurauksena.

Kerouacin tunnetuimpia kirjoja ovat *Matkalla* (*On The Road*, 1957) ja *Dharmapummit* (*The Dharma Bums*, 1958). *Matkalla* kertoo Kerouacin (kirjassa *Sal Paradise*) matkoista Yhdysvalloissa ja Meksikossa Neal Cassadyn (Dean Moriarty) kanssa.

Matkalla on yksi keskeisimmistä beat-sukupolvea kuvaavista kirjoista. Esikoisteos *The Sea is My Brother* ilmestyi postuumisti 2011 Penguin Classicin kustantamana. Teos sai alkunsa Kerouacin päiväkirjasta, jossa hän kertoo kokemuksistaan merimiehenä.

Se kuvaa päähenkilön Wesley Martinin kapinointia yhteiskuntaa vastaan. Kirjan kustannustoimittajan mukaan se avaa uuden näkökulman Kerouacin tuotantoon.

Dört yaşındayken abisi Gérard daha sonra Visions of Gerard romanında anlatılacak bir romatizmal hastalık sonucu dokuz yaşında öldü.

ANNESİ DİNDAR BİR KATOLİK İDİ VE KOCASININ İÇKİ, TÜTÜN VE KUMARA DÜŞKÜNLÜĞÜ ARTTIKÇA İNANCI DERİNLEŞTİ. KEROUAC ANNESİNE ÇOK BAĞLIYDI, ÜZERİNDEKİ ETKİSİ BÜYÜKTÜ VE İLERİDE ONDAN “AŞIK OLDUĞUM TEK KADIN” OLARAK BAHSETTİ.

Amerikan futbolundaki yeteneği

New York'da Columbia Üniversitesi

Ağır bir sakatlık ve antrenörüyle

sürtüşmeleri sonucu

WITH THE COMING OF DEAN

MORIARTY BEGAN THE PART OF MY LIFE YOU COULD CALL MY LIFE ON THE ROAD

Con la aparición de Dean

Moriarty empezó

la parte de mi vida que podría

LLAMARSE MI VIDA EN LA CARRETERA

AVEC L'ARRIVÉE DE

DEAN MORIARTY

commença le chapitre

DE MA VIE QU'ON POURRAIT BAPTISER «MA VIE SUR LA ROUTE»

Con l'arrivo di Dean Moriarty

ebbe inizio quella parte della mia vita che

Dean Moriarty felbukkanásával

ÚJ ÉLETEM KEZDŐDÖTT

Nevezhetném akár